

Peter James

VÁLTSÁGDÍJ

VS VILÁGSIKEREK

Peter James

VÁLTÁSÁGDÍJ

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Dead If You Don't

Copyright © Really Scary Books/Peter James 2018

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Borisz fotójának
felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 449 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomta és kötötte a KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2020
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Augusztus 10., csütörtök

A kis, fehér golyó végigugrált a pörgő rulettasztal számain, és elhagyta a harminchatost, a tizenegyest és a harmincast. *Kipp-kopp. Kipp-kopp.* Visszapattant a gyémánt alakú ütközőről. *Kipp-kopp,* táncolt tovább. Végigzörgött a perem mentén, átugrotta a tizenkettest, a harmincötöst és a hármast, majd újra visszarepült a peremre.

Kipp Brown csendben szuggerálta. Minden idegszála megfeszült. Az őrült pörgés ebben a pillanatban kezdett lassulni. Szinte megállt az idő.

– Nincs több tét – jelentette be a krupié, mintha egy újra és újra lejátszott felvétel szólalna meg. Nem sok értelme volt a figyelmeztetésnek, ugyanis Kippnek nem maradt több pénze. Mindene ott sorakozott a posztón, gondosan feltornyozott zsetonok formájában. Tett a megszokott számaira, a szerencseszámaira, és véletlenszerűen pár másikat is kiválasztott.

Mindene ott volt.

A tandíj. A jelzalog. A kocsi részletfizetései.

Kipp-kopp.

Az ostoba golyónak fogalma sem volt arról, mennyi minden múlik azon, hová érkezik. Nem tudta, hogy Kipp Brown, aki megrögzött szerencsejátékosként egyedül maradt a nagy tétekben utazóknak fenntartott emeleten, milyen rengeteg pénzt

tett fel erre a körre. Fogalma sem volt arról, hogy ez a különleges pörgetés milyen fontos Kipp számára. Ahogy az unott női krupié sem sejtett semmit.

Nagyon sok múlt mindössze haton az összesen harminchat fekete és piros szám közül. Nagyon sok.

Tökéletes kialakítású kerámiagolyó volt, két és fél centiméternél kisebb átmérővel. Nem tudott gondolkodni. Nem tudta, hogy az asztalnál álló férfi, aki úgy figyel, ahogy az egerészölyv figyeli a mezei pockot kétszáz méteres magasságból, mindenét feltette a kettesre, a négyesre, a tizenötösre és a környező számokra.

Fogalma sem volt erről.

Fogalma sem volt arról, hogy nem sokkal ezelőtt Kipp Brown a város egyik legtehetősebb polgára volt. Hogy egy tavaly júliusi estén több mint egymillió fontos nyereménnyel távozott ebből a kaszinóból. Ennél nagyobb összeget még soha nem nyertek egyetlen éjszaka alatt a brightoni Waterfront kaszinóban.

Azt sem tudta, hogy azóta már el is játszotta a könnyen jött vagyonát ugyanezeknél az asztaloknál.

Hogy az elmúlt hónapokban a fölé tornyosuló adósságok és a tönkrement magánélete miatt elveszítette a józan ítélőképességét, és a házát is eljátszotta.

A vállalkozása vagyonát.

Lényegében mindenét.

Kettes, négyes vagy tizenötös. Könyörgök!

Kipp-kopp. A golyó bepattant a kettesbe, majd kirepült belőle.

Kipp idegesen üldögélt, és az italát szorongatta. Este tizenegy múlt, már órákkal ezelőtt haza kellett volna mennie. Másnap reggel iskolába kellett vinnie Mungót, aztán volt egy korai találkozója egy új, valószínűleg komoly ügyféllel. Már otthon kellett volna lennie, hogy kipihenje magát. A látása elhomályosult. A gondolatai elnehezedtek. Kimerült attól, hogy egész éjjel csak veszített. De nem volt mit tennie. A szerencse forgandó, a rulettasztal előbb vagy utóbb mindig kegyes volt hozzá. Mindig.

Nem igaz?

Ha elég ideig marad mellette.

Kipp-kopp. A golyó eltáncolt a tizenötös felett. Aztán következett a négyes.

Igen!

Négyes! Csodálatos, telitalálat! Sikerült!

Aztán nézte, ahogy váratlanul és megmagyarázhatatlanul, mintha valami láthatatlan erő húzná, a golyó kiugrott a négyesből. Aztán a tizenhetesből, a tizenegyesből, az egyesből és a harmincegyesből.

Gyerünk már!

Klikk!

A golyó végleg megpihent két kis elválasztóborda között.

A szám megjelent az asztal feletti kijelzőn.

Tizenhatos.

Hihetetlen!

Kiitta az ajándékba kapott Hendrick's gin-tonikját, kivette belőle az uborkát, majd komoran és vigasztalhatatlanul elrágcsálta, miközben figyelte, ahogy a krupié elorozza a feltornyozott zsetonokat.

Kipp magas, sportos, negyvenöt év körüli férfi volt, aki általában szálegyenesen tartotta magát, most mégis görnyedten hagyta el az asztalt, és odasétált a pénztárhoz, a tárcájában egy nagy halom zárolt hitelkártyával.

A háta mögött hallotta a hangokat, amelyek élete főcímdalát adták. A titkos, második élete főcímdalát, amelyről a feleségét, Stacey-t leszámítva csak kevesen tudtak – ráadásul a nőnek is inkább a nyereményekről beszélt, és nem a veszteségekről, gondolta büntudattal.

Kipp-kopp.

Ezt hangos üdvrivalgás követte a kínaiak irányából, akik hozzá hasonlóan az esték többségét itt töltötték. Úgy tűnt, az egyikük nagyot kaszált. Remek. Jó nekik.

Ezek a kínaiak minden éjjel itt voltak, és folyton csak nyertek, legalábbis neki így tűnt.

És mostanában ő is minden este itt volt, hogy beleessen a szerencsejátékosok klasszikus hibájába, és egyre jobban futott a veszteségei után. Mint ma este is.

Azt leszámítva, hogy ma estére véget ért a veszteségek utáni futkározás. Legalábbis számára.

Túllépte a keretét a kaszinónál. A kasszában dolgozó hölgy mind a hat hitelkártyáját megpróbálta lehúzni. Aztán megrázta a fejét. Legalább annyi udvariasság volt benne, hogy bocsánatkérően nézett rá.

2. FEJEZET

Augusztus 11., péntek

A vakítóan fehér fények alatt álló acélasztalra szíjazott, huszonegy éves férfi hangosan könyörgött az ablaktalan alagsori szobában. De a Kinks *Mr. Pleasant* című száma újra meg újra felbömbölt, és elnyomta a hangját – nem mintha bárki hallotta volna a nyirkos, áporodott szagú, hangszigetelt szoba falain és az elsötétített medencéhez vezető nyitott, rácsos ajtón túl, ahol a szóbeszéd szerint Mr. Dervishi krokodilja élt. Ryan Brent el sem hitte, hogy ez az egész tényleg megtörténik.

A kínzójának, Gentian Llupának azonban nem volt ilyen problémája. A jóképű, huszonhárom éves, rövidre vágott, lenyalt, barna hajú férfi komoly, aggódó arckifejezést vágott, mert egyedül az zavarta, hogy Ryan talán túl gyorsan meghal. Még azelőtt, hogy befejezné a kamera előtt az ezer darab vágást, amelyre utasítást kapott.

*Mr. Pleasant is good,
Mr. Pleasant is kind,
Mr. Pleasant's okay...
Hey, hey!
How are you today?**

– Hogy vagy? – visszhangozta Gentian a szám utolsó sorát, és lenézett az áldozatra. Aztán hozzátette: – Milyen napod van ma?

Ez volt a főnök, Mr. Dervishi egyik kedvenc kifejezése, és ő is nagyon megkedvelte. Mr. Dervishi közvetlen beosztottai egytől egyig használták, afféle kötelező fordulat gyanánt. Mr. Dervishi szigorúan ragaszkodott ahhoz, hogy munkatársai hibátlan modorral és kellő udvariassággal dolgozzanak.

A főnöke szerfelett aprólékos volt. Minden egyes bemetszést szemügyre akart venni a meztelen fiatalember testén. Minden egyes sebet, amelyet a sniccer frissen behelyezett pengéjével ejtett, hogy megleckéztesse a fiatalembert. Minden metszésnek anatómiailag pontosnak kellett lennie. Ezer lecke. Kezdvé a bokaszalagokkal, hogy az áldozat ne futhasson el. Nem mintha a menekülés bármikor is reális opció lett volna számára.

Annyi szalag van az emberi testben! Ez volt az egyik dolog, amit orvostanhallgatóként odahaza, Koszovóban megtanult, mielőtt találkozott Mr. Dervishivel, aki több pénzt kínált neki, mint amiről valaha is álmodni mert volna, és azt kérte tőle cserébe, hogy Angliában folytassa a tanulmányait. Bár jelenleg Mr. Dervishi annyi munkával látta el, hogy nem volt érkezése újra iskolapadba ülni.

Egy, az asztal melletti falra ragasztott színes ábra alapján látott neki a munkának, amely az összes szalagot megmutatta

* Kellemes úr jó, Kellemes úr kedves, Kellemes úr rendes. Hé, hé! Hogy vagy?
(angol)

az emberi testben a bőr alatt. Valójában Ryan Brent kedvéért tette ki a segédletet, hogy anatómiaórát tarthasson neki. Gentian nagyon udvariasan ismertette a férfival, hogy milyen sorrendben halad majd. Készen állt arra, hogy egy rongydarabot tömjön Brent szájába, ha esetleg túl hangosan ordítana, bár Mr. Dervishi nem kérte erre, mert szerette hallani az áldozatai sikolyát. Előszóval mutogatta az alkalmazottainak a videókat azokról, akik megpróbáltak kibabrálni vele. Így biztosította be a hűségüket.

Szalagról szalagra.

People say

Mr. Pleasant is good,

*Mr. Pleasant is kind...**

– Kérlek, kérlek! – ordította az áldozata. – Visszafizetem a pénzt. Visszafizetem az egészet. Kérlek!

– Nem – mondta Gentian. – Erre már soha nem lesz lehetőség. Ráadásul nem szeretem azokat, akik pénzt lopnak attól, aki új életet adott nekem. Főleg azokat nem, akik megteszik ezt, aztán pedig lefekszenek a szeretőjével.

– Nem tudtam. Esküszöm! Nem tudtam! Kérlek, ne! Én is csak ember vagyok, mint te, haver. Ó, istenem, kérlek, engedj el! Miféle szörnyeteg vagy?

– Valószínűleg a legrosszabbfajta! – mosolyodott el Gentian. – Nem segít, hogy már ezt is tudod, igaz? Tudod, egyszerre vagyok a legrosszabb- és a legjobb fajta. Őszinte és hűséges vagyok. Azt teszem, amire utasítanak. Sokkal szörnyűbbé tehetném neked a dolgokat, de nem így lesz, mert olyan vagyok, mint a pasas a dalban. Én magam vagyok *Mr. Pleasant!*

Miközben Gentian felemelte a sniccert, hangosan és jól ért-

* Azt mondják, Kellemes úr jó, Kellemes úr kedves... (angol)

hetően számolni kezdett az áldozata kedvéért. Hogy elég kellemes társaság legyen.

– Első! – mondta, majd az ábrára pillantott. – Elégge az elején vagyunk még, nem igaz? *Milyen a vadiúj limód?*

– A mim?

– Hagyjuk, csak a dalból idéztem.

3. FEJEZET

Augusztus 11., péntek

A hívás délelőtt tizenegy óra huszonhárom perckor érkezett Adrian Morris magánmobiljára. Az Amex stadion biztonsági vezetője már hat éve várta rettegve ezt a hívást. Azóta, hogy a kedvenc focicsapata, a Brighton és Hove Albion beköltözött a csodálatos otthonába, Morris fejében sosem az volt a kérdés, hogy beérkezik-e a hívás, hanem az, hogy mikor.

Az Amex stadion Brighton és Hove városának egyik legfontosabb modern látványossága volt. A város északkeleti szélén, a Sussexi Egyetem és az ott kezdődő síkság közelében álló épület csodálatos, merész körvonalai beleolvadtak a South Downs Nemzeti Park dombjainak lágy lankái közé.

És, ahogy azt Morris mindig is tudta, az épület lehetséges célpontnak számított. A modern biztonsági megoldások már a tervezéskor is központi szerepet játszottak, de a tapasztalatai alapján pontosan tudta, hogy a legnagyobb biztonságú rendszer is csak annyit ér, mint azok, akik üzemeltetik.

Egy határozott férfihang szólt bele a telefonba erős kelet-európai akcentussal.

– Mr. Morris, remélem, nem rosszkor hívom. Tudnia kell,

hogy az egyik székre vagy szék alá bombát rejtenek a stadionban holnap délután. Ha szeretné ezt megakadályozni, könnyű dolga van. Egyszerűen csak át kell utaltatnia kétszázötvenezer fontot bitcoinban a számlaszámra, amit megadok. Igazán semmiségről van szó, összehasonlítva azzal, hogy a stadionba szervezett első Premier League-meccs elmaradhat. Milyen kár lenne a rajongók és a város szempontjából! Hamarosan jelentkezem a pontos utasításokkal. Elnézését kérem, ha rosszkor zavartam. És jobb lenne, ha nem keresné a rendőrséget, hiszen ők csak késleltetnék az eseményeket, ami az ön számára veszélyes lehet.

Azzal a vonal megszakadt.

A hívót elnyelte a föld.

Az időzítés szándékos és kifogástalan volt. A stadionban másnap szervezték a csapat Premier League-ben játszott első hazai meccsét – amely várhatóan a klub, sőt az egész város történetének egyik leglátogatottabb és legnézettebb mérkőzése lesz.

Ám Morris továbbra is a fülénél tartotta a telefont. Kibámult a stadion északi oldalánál felfüggesztett üveg megfigyelőkabin ablakán a kék és fehér műanyag székek tengerére, amelyek mindegyikén ülnek majd holnap délután, szombaton fél hatkor, a kezdőrúgás időpontjában. Az arca lángolt, kiverte a hideg verejték, és pörögtek a gondolatai, ahogy újra végigvette a hallottakat.

Valódi fenyegetés vagy átverés?

A hívó fél letiltotta a szám kijelzését. Szinte biztos, hogy egy eldobható telefonról indított, lenyomozhatatlan hívásról van szó.

A futbalszövetség szabályai szerint a klub biztonsági főnöke a stadion területén megelőzi a hierarchiában a rendőrséget a meccs napján onnantól kezdve, hogy a szurkolók belépnek az épületbe, egészen a távozásukig. Ezt a felelősséget Morris általában örömmel vállalta, de most nem.

A gyorstárcsázón beütötte Darren Balkham járőr telefonszámát. Darren valahol az épületben volt, mert ő felügyelte

a rutinszerűen végzett két átvizsgálás közül az elsőt a meccs előtti napon, amelyet aztán speciálisan képzett, kutyás bombakeresők ismételtek meg közvetlenül azelőtt, hogy beengedték volna a nagyközönséget a stadionba a mérkőzés napján.

A futballmeccsek biztosításában veteránnak számító Balkham már húsz éve hatékonyan és csendben vezényelte le a Brighton és Hove Albion mérkőzéseit, és az irányítása alatt egyetlen jelentős probléma sem adódott a hazai meccseken. Szólt Morrisnak, hogy máris érkezik.

Várakozás közben Morris végiggondolta a lehetőségeit, de a meccs lemondása nem szerepelt közöttük. Ahogy a kizsarolni kívánt összeg kifizetése sem. Ha most beadják a derekukat, azaz azt kockáztatják, hogy innentől kezdve minden meccsen megfenyegetik őket.

Végignézett a családi szektor üres székein. Ezek közül kétőn a klub legnagyobb rajongói ülnek majd – a négyéves fia, Finley és a saját édesapja. A róluk készült kép bekeretezve állt a dolgozóasztalán. Mindketten sirályos – Sirályok volt a csapat beceneve – bojtos sapkát viseltek.

Pár pillanattal később Darren Balkham komor arccal lépett be a szobába. A nyugodt, zömök egyenruhás rendőrből áradt a tekintély, miközben leült Morris mellé, aki a lehető legpontosabban elismételte neki a hívást.

– Rendben, Ade, először is van olyan korábbi alkalmazottak, aki bosszút akarhat állni? Valaki, akit nemrég rúgtatok ki, és vissza akar vágni a klubnak?

Morris azt válaszolta, hogy nem tud ilyenről.

– A biztonságiak nem jelentettek valami dilinyóست mostanában?

– Nem, senki olyat, aki ilyesmit tenne. De azonnal beszéllek Paul Barberrel. – Azzal felhívta a klub ügyvezetőjét, felvázolta neki a helyzetet, és megkérdezte, hogy tud-e valakiről, akit a klub mostanában bármilyen szempontból magára haragíthatott.

Barber azt válaszolta, hogy senki sem jut az eszébe. Igen-csak nyugtalanul afelől érdeklődött, hogy ezek szerint a meccset le kell-e mondani. Morris biztosította, hogy ilyesmiről szó sincs.

Az Amex Európa, sőt talán a világ egyik legmodernebb futball-stadionja volt. Arról azonban kevesen tudtak, hogy milyen bonyolult biztonsági rendszerrel vértézték fel. Adrian Morris a feje felett sorakozó monitorokon másodpercek alatt ráközelíthetett a harmincezer-hétszázötven székhelyikére. A kameráknak olyan nagy volt a felbontásuk, hogy akár a pontos időt is leolvashatta a néző karórájáról. A legmodernebb térfigyelő technológiának köszönhetően szemügyre vehette az épület minden egyes négyzetcentiméterét a föld felett és alatt, valamint ellenőrizhette a létesítmény közvetlen környezetét is. Senki sem érkezhett – vagy távozhatott – láthatatlanul anélkül, hogy ne rögzítették volna.

Balkham első lépésként felhívta a Surrey és Sussex megyei Kiemelt Bűnügyek Csoportját, és beszélt a szolgálatban lévő vezető nyomozóval, Nick Fitzherberttel. Felvázolta neki a zsarolási kísérletet, és Fitzherbert azt mondta, hogy nyomozást indít, amelyet ő maga vezet majd, és szól a műveleti központnak, valamint a vezető tiszteknek. Azt is említette Balkhamnak, hogy beszél a stratégiai parancsnokkal, és elintézi, hogy bemérjék a Morris telefonjára érkező hívásokat. Megkérte a rendőrt, hogy tájékoztassa Morrist arról, hogy a Kiemelt Bűnügyek Csoportjának a tagjai fel fogják keresni.

Ezalatt Balkham oldalán Morris is munkához látott. Először is megszervezett egy sürgős találkozót a teljes biztonsági csapata számára, aztán megkérte a másnapi meccsen részt vevő négyszáz rendezőt, hogy jöjjenek be két órával a megszokott időpont előtt. Ezután Balkham azt is kérvényezte, hogy a meccs-parancsnok tanácsára küldjenek további felesküdt polgárőröket holnap a stadionba.

Ezután Morris azt mondta, hogy a térfigyelő kamerákért fe-

lelős csoporttal ellenőrizteti az elmúlt hónap összes felvételét, hátha találnak valami gyanúsat.

Aznap este hat órakor Morris csapata egy falka bombakereső kutyával együtt nekilátott a stadion valaha levezényelt leg-
alaposabb átvizsgálásának.

Amikor három órával később befejezték a kutatást, újra megcsörrent a magánszáma.

– Mr. Morris, újfent remélem, hogy nem hívom rosszkor. Igazán sokat fáradozik, figyelemre méltó. Dicséretet érdemelnek az erőfeszítései. Rövid leszek, mert tudom, hogy a figyelmeztetésem ellenére, miszerint nem kellene beszélnie a rendőrséggel, már rögzítik és lenyomozzák a hívásait. De engem nem fognak megtalálni, egy olyan ócska kis készüléket használok, amiben nincs helymeghatározásra alkalmas alkatrész. Szóval csak az erőforrásait pazarolja. A bombát nem fogja megtalálni, higgyen nekem! Csak fizesse ki a pénzt, és akkor nem tapad majd vér a kezéhez! Ez a klub igazán messzire jutott, nem gondolja, hogy kész tragédia lenne, ha látná tönkremenni némi aprópénz miatt? Kérem, bízson bennem! Barátként, és ne ellenséggként tekintsen rám! Segíteni szeretnék magának. Később még keresem.

– Ki maga? – kérdezte Adrian Morris, de a vonal megszakadt.

4. FEJEZET

Három nappal korábban

Pár nappal a tizenkilencedik születésnapja után már majdnem elérkezett az óra. Az elmúlt hetek kész örökkévalóságnak tünnek számára. Florentina Shima izgatott volt, de egyben aggódott is.

Talán nem jön el.

Ébredés után az első dolga az volt, hogy megnézte a fényképét. A vőlegénye, Dragan.

Igazság szerint még nem volt a vőlegénye, de hamarosan az lesz! A mai nap végére, feltéve, hogy a nagyanyja elfogadja a pénzügyi megállapodás feltételeit. És nem sokkal ezután a férfival tart majd annak szerbiai otthonába, hogy új életet kezdjen egy emberrel, akit örökké szeret majd, mint a mesében, és ahogy a nővére, Eva is tette.

Florentina nem tudta pontosan, hol van Szerbia, de azzal tisztában volt, hogy nincs messze, ahogy azt is érezte, hogy imádni fogja majd azt a helyet, elvégre bárhol jól érezné magát, ha Dragannal lehet.

Szemügyre vette a férfi nyúlánk, karakán arcvonásait és gyönyörű szemét; a haját, a dús, fekete fürtjeit, amitől úgy nézett ki, akár egy bandita a cowboyfilmekben – de micsoda bandita! Arra tippelt, hogy pár évvel idősebb lehet nála, de nem sokkal. Tetszett neki, hogy idősebb nála – elvégre így sokat tanulhat tőle az életről és a világról, amit annyira meg akart ismerni.

A világról, amelyről annyit olvasott a könyvekben, és amelyet a filmekben és a tévésorozatokban látott. Az egész, izgalmas világról, amely az észak-albániai hegyvidék szívében rejtőző kisbirtokon túl terült el, ahol a szüleivel és a nagyanyjával élt tíz kecske, tizenkét tyúk, huszonkét bárány, három disznó és egy tehén, valamint a megélhetésüket biztosító jószágokat farkasoktól, medvéktől és rókáktól védő két német juhász társaságában.

Dragan egy kicsit emlékeztette a bátyjára, Jakra is, akit imádott, de öt évvel ezelőtt életét vesztette egy motorbalesetben. Az öccse, Zef más volt: csendes, kötelességtudó és visszahúzódo – vagy csak elkötelezett, Florentina sosem tudta eldönteni, hogy melyik –, akit csak az foglalkoztatott, hogy az állatok körül segítsen, és keményen dolgozzon a hatvan dunam* földön, ahol vetésforgóban gazdálkodtak a rossz minőségű talajon.

* 1 dunam = 1000 m². – *A szerk.*

A barátnői a falu általános iskolájából, majd a Kruja nevű kisvárosban található középiskolából helyi fiúkkal találkoztak, akikkel később összeházasodtak. Ő azonban senkinek sem keltette fel a figyelmét. A szíve mélyén mindig is nagyobb ambíciókat dédelgetett, és egyszer szeretett volna kilépni a tágabb és sokkal izgalmasabb világba. És most Dragan segítségével végre eljött ennek az ideje.

Végignézett a székére terített csinos ruhán, amelyet az édesanyja vásárolt neki a mai jeles napra. Alig várta, hogy felvesse. Aztán felemelte a mobiltelefonját, azt, amelyet Eva küldött neki tavaly születésnapjára ajándékként, hogy tarthassák a kapcsolatot. Egy üzenet várta tőle.

Paç fat!

Sok szerencsét!

Négy évvel korábban a huszonnégy éves Eva, aki mindig is talpraesettebb volt, és rettegett attól, hogy vénlányként végzi, hallott egy házasságbrókeréről, aki potenciális férjeket kutatott fel a szomszédos Szerbiában. Eva számára jobb lehetőségnek tűnt, hogy elhagyja a családját, és egy olyan országba költözik, ahol nem ismer senkit, és nem beszéli a nyelvet, mintsem hogy egyedül éljen odahaza. Pár hónappal később egy kedves, jóképű, Milovan nevű férfi érkezett az otthonukba.

Az egyezkedést a nagyanyjuk vezette, és az idős hölgy a *po* – vagyis az igen – mellett döntött!

Milovan húszezer albán leket fizetett a családjának, majd távozott, hogy arany ékszereket és ruhákat vásároljon a menyasszonyának. Három héttel később tért vissza, miután Eva megkapta az útlevelét, hogy elvigye a lányt az új otthonába. Ezután a nővére rendszeresen jelentkezett levélben, és beszámolt arról, hogy milyen boldog Szerbiában, hogy Milovannak van egy nagy gazdasága, valamint kedves és gondoskodó férj. Mostanra született egy

gyermeke, és épp a másodikat várta, így arra bátorította hűgát, Florentinát, hogy ő is próbáljon meg férjet találni magának.

A lány így is tett.

Nem sokkal déli tizenkettő után Dragan megérkezett. A lánynak azt mondták, hogy a neve azt jelenti: *öröm*. De amikor Florentina meglátta a férfit, nem éppen ez az érzés öntötte el. Sokkal inkább az undor és a vak pánik.

A birkapásztör széles vigyorral lépett elé, így rögtön láthatóvá vált, hogy üres szájában összesen három fog árválkodik, és szörnyű ruhákat viselt. Bűdös is volt. Ránézésre pedig közelebb volt az ötvenhez, mint a fotón látható késő húszas éveikhez. Az apjánál is öregebbnek tűnt.

Ahogy a nővére esetében, az egyezkedést most is a nagyanya vezette. Az időss asszony szerint Dragan tehetős volt, több mint negyven birka birtokosa. Kétszáz tyúk. Tizenkét disznó. Mit ne lehetne rajta szeretni? Arra is készen állt, hogy egy vagyont, négyszázezer leket fizessen. Ez hússzor annyi volt, mint amit Milovan adott a nővéreért!

A nagyanya megint a *po* mellett döntött. Dragan távozott, hogy elintézzze az útlevél körüli teendőket, és azt mondta, hogy hamarosan visszatér, és magával viszi a leendő aráját.

Aznap éjjel Florentina döntött. Éjfélkor, amikor mindenki elaludt, összepakolta egy táskába a holmiját, valamint egy kevés kenyeret meg sajtot a konyhából, és megszökött. És csak futott. Azon kívül, ami rajta volt, csak néhány ruhát vitt magával, meg egy kevés pénzt. Az első éjszakát egy barlangban töltötte pár kilométerrel arrébb, ahol vadállatok orrfacsaró bűze vette körbe, és az ijedtség miatt szinte egész éjjel ébren volt. Hajnalhasadtával megette a magával hozott elemőzsiát, és útnak indult, majd órákat sétált a szűk, kacsaringós hegyi úton.

Valahányszor meghallotta egy közelítő autó zaját, lebukdácsolt az út mellé, és elrejtőzött a bokrok között, mert attól rettegett, hogy talán az apja vagy Zef keresi a környéken. A délelőtt

során egyre melegebb lett, az elmúlt néhány napban a hőmérséklet negyven fok felett járt, és ezt ő is hamar megérezte. Pár óra alatt teljesen kimerült, félt, szomjas és éhes volt. Jó néhány kilométerrel arrébb – nem tudta pontosan, mennyivel – Tirana városa várta. Ott talán találhatna munkát, esetleg dolgozhatna egy bárban, ahol álmai férfinát is megelheti.

Nem sokkal dél előtt az út egyik kanyarulatát követte bukácsolva, amikor a bal oldalon meglátott egy nagy éttermet és ivót, az épület előtt egy csinos kerttel. Az asztaloknál tucatnyi ember – főleg férfiak – üldögélt és beszélgetett. Odakint elegáns autók parkoltak. Az egyiket felismerte, egy Mercedes volt. Ezt azért tudta, mert gyerekkora óta a disznóól mellett ott rozsdásodott egy régi Mercedes váza. Jak mindig azt mondogatta, hogy egy szép napon majd rendbe hozza az autót, és elmehetnek kocsikázni egy Mercedesszel! Aztán meghalt.

Behúzódtott az épületbe a forráság elől. Odabent nem volt senki, leszámítva az egyik asztalnál dohányzó férfiakat, akik pont a *Dohányozni tilos* tábla alatt üldögéltek. A pult mögött álldogáló fiatal nő nagyjából egyidős lehetett vele, és megszánta, hozott neki vizet és egy tányér rántottát meg egy sonkás-sajtos pirítóst. Amikor Florentina elmondta neki, hogy merre tart, a nő odasétált az asztalnál üldögélő egyik férfihoz, és váltott vele pár szót. A férfi megfordult, és rámosolygott.

A nő visszajött, és biztosította Florentinát, hogy az unokatestvére rendes pasas, bízhat benne, és szívesen elviszi Tiranába.

Két órával később a férfi kirakta egy körforgalomnál a hatalmas városban a perzselő délutáni napsütésben, és megmutatta neki a központ felé vezető utat. A lány köszönetet mondott, majd gyámoltalanul szemügyre vette az épületrengeteget. Hirtelen egyszerre érezte magát biztonságban és elveszettnek.

Korábban soha életében nem járt még nagyvárosban. Az utcák tömve voltak kocsikkal és teherautókkal. Boltok. Kávézók.

Éttermek. Motorkerékpárok bömböltek. Rendőrségi szirénák vijjogtak.

Több ezer ember. Mindenki idegen.

Elsétált egy hatalmas boltív mellett, amelynek a tetején egy fehér szobor magasodott, és a két oldalán is emlékművek álltak. Előtte egy másik körforgalom következett, amelynek a közepét a nemzeti szimbólum, egy fekete, kétfejű sas díszítette egy kő-emelvényen. Florentina idegesen és bizonytalanul várakozott, míg egy csapat ember át nem kelt a forgalmas úton, és velük tartott. Tovább sétált, elhaladt egy benzinkút, ponyvatetős boltok és napernyős kávézók mellett. Egy étterem mellett, ahol odabent lejegelt halakat lehetett szemügre venni. Ezután egy magas, modern felhőkarcoló következett, a tetején piros fénnel világított a *Plaza Hotel* felirat. Megint iszonyatosan szomjasnak érezte magát, amikor megérkezett egy parkba, egy dísztóhoz, amelyben több szökőkút is volt. Egy csapat férfi üldögélt körülötte, a többségük dohányzott. Odasétált a vízhez, letérdelt, és belemert egy kevés vizet a szájába.

Merre induljon?

Teljesen elveszettnek és zavartnak érezte magát. Az emberek észre sem vették. Talán haza kellene mennie? Őrületség volt belevágni az egészbe?

Azt sem tudta, hol aludhatna. Az utcán? Egy parkban?

A gondolataiba merülve sétált tovább fájós lábbal, amelyen érezte, hogy egy vízhólyag kezd el növekedni. Elért egy forgalmas, átláthatatlan kereszteződést, ahová minden irányból zajos autók áramlottak. A Plaza Hotel úgy festett, mint a város középpontja. Talán ott valaki meg tudná mondani neki, hogy melyik bárban dolgozhatna? Esetleg lehetne pincérnő? Vagy takaríthatna?

Lelépett az úttestre, dudálást hallott, majd a fékek csikorgását. Láta, hogy egy egy cementtel megpakolt teherautó közeledik feléje.

Megdermedt.

Aztán a semmiből megragadta egy kéz, és egy erős mozdulattal visszarántotta épp akkor, amikor a teherautó tőle pár centire elrobogott előtte.

Amikor megfordult, egy az apjával nagyjából egyidős férfit látott maga előtt, csak éppen sokkal izlésesebben öltözködött, és elegáns, fekete haja volt. Öltönyt viselt kigombolt gallérú inggel, és minden foga megvolt – szép, fehér fogak.

– Köszönöm – nyögte.

– Jól van? – kérdezte a férfi udvariasan. – Ez közel volt!

A lány bólintott.

– Biztos? – kérdezte a megmentője. – Nekem nem úgy tűnik, mint aki jól van.

– Én... eltévedtem – válaszolta Florentina.

A férfi bemutatkozott. Frederik. Elvitte egy gyönyörű kávézóba a tó partján. Fehér napernyők borultak föléjük, és a hely tele volt többnyire fiatal és szép emberekkel.

A férfi vett neki egy kólát, egy szendvicset és egy jégkrémet. Szelídnek, kedvesnek és érdeklődőnek tűnt. Megkérdezte, hogy mit akar kezdeni az életével. A lány őszintén megnyílt előtte, elmondta, hogy miért jött ide, a férfi pedig együttérzően meghallgatta. Aztán elnézést kért, és telefonált egyet. Amikor végzett, mosolyogva fordult vissza a lányhoz, és azt mondta, hogy a nővére nemsokára csatlakozik hozzájuk, hogy segítsen rajta.

Fél órával később egy gyönyörű nő jelent meg az asztalnál, és helyet foglalt. Azt mondta, hogy Elirának hívják, és segíthet neki új életet kezdeni külföldön. Megkérdezte, hogy Florentina járt-e valaha külföldön. Esetleg Angliában. Szívesen elutazna oda? Egy gyönyörű, Brighton nevű városba, ahol pont rá vár egy munka meg egy otthonos kis lakás. De először is egy rendes ebédre lesz szüksége, meg hogy lefűrödhessen és kipihenhesse magát.

Elira és az öccse elvitték egy gyönyörű házba, amely a Tira-na feletti hegyekben állt – olyasfajta helyen, amelyet korábban csak filmekben látott. A házvezetőnő, egy kedves, idős, Irma

nevű hölgy főzött neki, megmutatta a fürdőszobát, aztán segített is neki a tisztálkodásban. Aztán bedugta egy nagy, puha ágyba, ahol szinte azonnal elaludt.

Másnap Elira elvitte a városba. Egy hatalmas, modern, csupa üveg és acél bevásárlóközpontba mentek, amelyet Európai Kereskedelmi Központnak neveztek, és amelyhez foghatót Florentina még soha nem látott. Elira divatos, új ruhákat vásárolt neki, farmereket, egy krémszínű blúzt, edzőcipőt, egy könnyű bőrkabátot és egy elegáns karórát, majd egy új kiegészítőt. Ezután elvitte egy szépségszalontba, ahol megcsinálták a frizuráját és a sminkjét, és életében először pedikűrt is kapott.

Úgy érezte, elkényeztetik. Mintha milliomos lenne. Úgy érezte, mintha egyenesen a paradicsomba került volna, és alig tudta elhinni, milyen szerencsés.

Elira vásárolt neki egy kicsiny, gurulós bőröndöt, amelyet telepakoltak még több ruhával, és egy kis táskát a pipereholmijainak. Együtt ebédeltek, majd Elira limuzinjával – amelyet egy sofőr vezetett – visszatértek a hegyen álló palotába. Florentina egész délután az úszómedence mellett heverészett, és úgy érezte magát, mint egy álomban.

Aznap este a házvezetőnő megint segített neki fürdeni, aztán Elira felöltöztette az új ruháiba, majd kifésülte a hosszú, újonnan vágott, sötét haját egy tükör előtt.

– Igazán csinos ifjú hölgy! – mondta neki. – Úgy néz ki, mint egy filmsztár.

És igaza is volt!

Florentina megpördült a tükör előtt, és úgy érezte magát, mintha kicserélték volna. A pár nappal ezelőtti kétségbeeséshez képest szinte átalakult. Erős volt. Készen állt a kalandra.

Másnap reggel, miután Irmának hála Florentina alaposan bereggelizett joghurttal, spenótos pitével, szalámmal, tojással és friss gyümölcsökkel, Frederik lépett be a konyhába. A férfi megállt, és széles, meleg mosollyal ránézett. Azt mondta, hogy iga-

zán gyönyörű, és beszélt pár barátjával Brighton és Hove városában, akik szívesen segítenek neki, és alig várják, hogy találkozzanak. Szerez neki útlevelet és személyi dokumentumokat, a szülei pedig soha nem találhatnak rá ott. Biztonságban lesz. Lesz egy remek munkája egy bárban, lesz saját lakása, és lehetősége nyílik arra is, hogy új életet kezdjen, és új barátokat találjon – és egy szép napon biztosan rálel majd álmai férfijára is.

A repülőjegy áráért és az egyéb kiadásokért cserébe pedig egyetlen apró szívességet kért csak tőle.